

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **E. T.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. MV-5785-3/OAM-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2016, č. j. 1 A 10/2016 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobci bylo dne 11. 12. 2012 uloženo rozhodnutím č. j. KRPB-278409-31/ČJ -2012-060026-SV správní vyhoštění, a současně na šest měsíců stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) bylo dále rozhodnuto, že se na žalobce vztahuje překážka vycestování podle § 179 stejného zákona. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 12. 2012.

[2] Dne 28. 8. 2013 bylo Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje vydáno dle § 101 písm. e) správního řádu ve spojení s § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí č. j. KRPB-278409-70/ČJ-2012-060026-SV, a to na základě skutečnosti, že odpadla překážka bránící vycestování žalobce do Libye. Zmíněné rozhodnutí bylo následně potvrzeno odvolacím správním orgánem, proti němuž podal žalobce dne 31. 3. 2014 žalobu k Městskému soudu v Praze. Ten žalobě nejprve přiznal odkladný účinek a poté ji rozhodnutím ze dne 15. 3. 2016, č. j. 32 A 29/2014 - 45, zamítl. V současnosti probíhá řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku.

[3] Dne 20. 11. 2015 podal žalobce žádost o vydání nového rozhodnutí, kterým by se dle § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušila platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 11. 12. 2012. Dne 22. 12. 2015 vydalo Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) usnesení č. j. CPR-41501-6/ČJ-2015-930310-V214, kterým řízení zastavilo s odůvodněním, že nebyla naplněna podmínka vplývající z § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívající v uplynutí poloviny doby zákazu vstupu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.

II.
Řízení před městským soudem

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Namítal, že svým odvoláním nebrojil proti výroku rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 11. 12. 2012, jímž byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie po dobu šesti měsíců. Tento výrok tak byl vykonatelný a vynutitelný již od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, která nastala dne 28. 12. 2012. Odkladný účinek, který byl přiznán žalobě proti rozhodnutí, jímž byla žalobci dodatečně stanovena doba k vycestování, se dle žalobce netýká vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[5] Městský soud se zaměřil na otázku, zda ve chvíli, kdy žalobce podal žádost o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, uplynula již polovina doby, po kterou mu byl rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 11. 12. 2012 zakázán vstup na území. Dospěl k závěru, že nikoliv. Právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění totiž automaticky neznamená počátek běhu lhůty zákazu vstupu na území. Rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele stanovilo počáteční okamžik, od něhož se měla doba zákazu vstupu odvíjet. Ten nebyl navázán na právní moc rozhodnutí, nýbrž na chvíli, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu.

[6] Žalobce byl přitom oprávněn na území České republiky pobývat v důsledku existence překážky vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu nebyla splněna podmínka, která by umožnila započít v běhu šestiměsíční lhůty. Bylo by zcela nelogické, aby žalobci od 28. 8. 2012 běžela doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zároveň by existovala překážka, která by ho fakticky na jejich území držela.

[7] Následně došlo dne 28. 8. 2013 k vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. V souladu s § 102 odst. 9 zákona č. 500/2004 Sb, správního řádu (dále jen „správní řád“) nové rozhodnutí brání vykonatelnosti rozhodnutí původního. V důsledku dané skutečnosti opět nemohla doba zákazu vstupu žalobce na území členských států běžet, neboť dle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Žalobě, jíž se tomuto rozhodnutí stěžovatel bránil, byl přiznán odkladný účinek. Správní vyhoštění tak zatím nebylo možné vynucovat a pobyt stěžovatele na území se doposud nestal neoprávněným.

[8] Ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom umožňuje správnímu orgánu navázat počátek doby zákazu vstupu cizince na území na určitý časový okamžik. Lze jej vymezit také způsobem, který zvolil správní orgán prvního stupně, tj. stanovit počátek běhu lhůty okamžikem, u nějž není zřejmé, zda a kdy přesně nastane rozhodná skutečnost, avšak v případě, že nastane, bude možné určit konkrétní datum, kdy se tak stalo.

III.
Kasační stížnost

[9] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností namítaje jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost, tedy důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Městský soud uzavřel, že počátek běhu doby neumožnění vstupu na území je navázán na okamžik, kdy stěžovatel pozbude oprávnění k pobytu. Neuvedl však zároveň, jaké konkrétní pobytové oprávnění stěžovatele považuje za rozhodné pro stanovení okamžiku, ve kterém započala nebo započne běžet doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území. Z toho důvodu považuje stěžovatel rozsudek za nepřezkoumatelný. V době vydání rozhodnutí o vyhoštění žádné oprávnění k pobytu neměl, posléze pobýval na území na výjezdní příkaz, jehož platnost rovněž dávno uplynula.

[11] Dále stěžovatel namítá, že samotná překážka vycestování není oprávněním k pobytu, ale hmotněprávním předpokladem, který je zvažován při rozhodování o správním vyhoštění. Dne 28. 8. 2013 tak nedošlo k vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Původní rozhodnutí o správním vyhoštění zůstalo nedotčeno, stěžovateli byla pouze dodatečně stanovena lhůta pro vycestování.

IV.
Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry městského soudu. Zdůraznil, že počáteční okamžik běhu lhůty zákazu vstupu na území se odvíjí ode dne, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu. Jelikož byl stěžovatel v důsledku existence překážky vycestování oprávněn pobývat na území České republiky, nebyla splněna podmínka, která by umožnila započetí běhu šestiměsíční lhůty.

V.
Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Dle § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců může policie na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

[16] Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění na dobu šesti měsíců rozhodnutím ze dne 11. 12. 2012. V tomto rozhodnutí bylo zároveň stanoveno, že počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, se stanoví *„od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky“*. Současně však bylo konstatováno, že se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu byla doba k jeho vycestování z území stanovena na 30 dnů po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování.

[17] Městský soud správně identifikoval otázku oprávněnosti pobytu stěžovatele na území České republiky jako klíčovou pro posouzení, zda již uplynula polovina doby, po níž mu nelze umožnit vstup na toto území. Stěžovatel namítá, že městský soud zodpověděl tuto otázku nepřezkoumatelně, neboť neuvedl, kterým konkrétním pobytovým oprávněním po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění disponoval.

[18] Dle Nejvyššího správního soudu je závěr městského soudu týkající se oprávněnosti pobytu stěžovatele na území, resp. plynutí doby zákazu jeho pobytu zde, přezkoumatelný a správný. Jde o závěr, že pobyt stěžovatele na území je oprávněný již z důvodu, že se na něj vztahuje překážka vycestování, a nelze jej proto k opuštění území nutit.

[19] K tomu zdejší soud připomíná závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, publ. pod č. 2586/2012 Sb. NSS:

„I. Ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005 svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území.

II. Nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy (§ 118 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky) účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění."

[20] Správní orgán své možnosti stanovit počátek doby zákazu vstupu stěžovatele na území v nyní projednávané věci využil – navázal jej na pozbytí oprávněnosti jeho pobytu na území. Právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění tak pro posouzení věci nehraje žádnou roli.

[21] Nejvyšší správní soud opakovaně dovozuje, že pobyt cizince na území České republiky nelze považovat za neoprávněný (ani ve chvíli, kdy cizinec již žádným jiným pobytovým oprávněním nedisponuje), jestliže probíhá řízení o jeho správním vyhoštění. Konkrétně za situace, kdy odvolání a žaloba proti takovému rozhodnutí mají ze zákona odkladný účinek a případné kasační stížnosti byl odkladný účinek přiznán (srov. rozsudky ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013 - 45, ze dne 13. 1. 2016, č. j. 1 Azs 207/2015 - 44 či usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100).

[22] Nelze tedy současně říci, že pro účely běhu doby zákazu vstupu stěžovatele na území je tentýž pobyt neoprávněný.

[23] Situace stěžovatele je přitom oproti uvedeným případům specifická tím, že v jeho případě sice rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci (odvolal se proti němu o den později), ale v době jeho vydání se na něj vztahovala překážka vycestování. K ní zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 4 (ve znění účinném od 1. 1. 2012, tedy v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele) výslovně uvádí, že se „*do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné*".

[24] I z doslovného znění zákona je tedy patrné, že ačkoliv nabylo rozhodnutí o správním vyhoštění právní moci, v důsledku překážky vycestování v něm stanovené je nebylo možné vykonat a ani nezačala běžet doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území. I na tuto situaci lze vztáhnout výše uvedené judikaturní závěry týkající se oprávněnosti pobytu cizince na území poté, co bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Není proto podstatné, že stěžovatel nedisponoval žádným dalším pobytovým oprávněním, sama skutečnost překážky vycestování bránila v možnosti jej vyhostit a v započetí běhu doby zákazu vstupu na území. Městský soud nepochybil, jestliže žádné konkrétní pobytové oprávnění, jímž by měl stěžovatel disponovat, neuvedl. Námitka není důvodná.

[25] Dále stěžovatel namítá, že ve věci nedošlo k vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění, jak uvádí městský soud, byla pouze dodatečně stanovena lhůta pro vycestování žalobce.

[26] V tomto bodě dává Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu. Dne 28. 8. 2013 bylo vydáno nové rozhodnutí ve věci jeho správního vyhoštění, jímž bylo rozhodnuto nikoliv znovu o samotném vyhoštění, ale o tom, že stěžovateli pominuly důvody

znemožňující vycestování. Doba k vycestování z území byla tímto novým rozhodnutím stanovena na třicet dnů od jeho právní moci.

[27] Nicméně dílčí chybný závěr městského soudu nemá vliv na zákonnost jeho rozsudku. Pro věc podstatné je právní posouzení otázky oprávněnosti pobytu stěžovatele na území a otázky, zda počala běžet doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, jíž, jak Nejvyšší správní soud rozepsal výše, posoudil městský soud správně.

VI.
Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu